

33. neděle v liturgickém mezidobí

(Dan 12,1-3; Žid 10,11-14.18; Mk 13,24-32)

Blížíme se ke konci liturgického roku; i proto nám církev předkládá texty, které se vztahují ke zničení chrámu v Jeruzalémě a ke konci světa.

Dnešní evangelijní Ježíšův diskurs je motivován otázkou jednoho z učedníků, který byl ohromen velikostí a vznešeností stavby jeruzalémského chrámu. Ten nechal opravit Herodes Veliký a jednalo se skutečně o velkolepou stavbu.

Ježíš tehdy na učedníkovu otázku odpověděl strašlivým proctvím: „Vidíš tyto velké stavby? Nezůstane zde kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ (Mk 13,2) Učedníci to chtějí upřesnit, a tak Ježíš začíná svou dlouhou řeč, ve které se zkáza Jeruzaléma stane předobrazem konce světa. Nicméně, je velmi obtížné rozeznat, kdy Ježíš mluví o zničení chrámu a kdy se jeho řeč týká konce světa. Ježíš upozorňuje své učedníky na to, aby jim nechyběla vytrvalost, říká jim, že je stále třeba mít se na pozoru a být. Jen pramálo je důležité, zda je konec světa blízko nebo daleko: je třeba, abychom byli stále připraveni na Pánův příchod.

Proroci ohlašovali katastrofické události. V prvním čtení, z knihy proroka Daniela, se hovoří o času „úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby.“ Prorokovo poselství je však přívětivé pro toho, kdo je věrný Pánu: „Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. [Tedy v knize, do které Bůh zapisuje jména vyvolených.]“ Daniel předpovídá i vzkříšení: „Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.“

Tyto ohlášené významné události nás vedou k přemýšlení o konečném soudu, kdy budeme posuzováni podle našich skutků, a nakonec uvedeni do věčného života nebo zavržení. Musíme však mít stále víru a vytěžit z těchto předpovědí to, že se budeme více snažit žít jako křesťané, v jednotě s Kristem a s láskou vůči našim bratřím.

Podobně i Ježíš předpovídá v evangeliu katastrofy: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje.“ Jde o obrazy, které Ježíš přebírá od proroků, aby tak mluvil o konečných událostech.

Tedy se ukáže Syn člověka, tedy Kristus, který pošle anděly, aby shromáždili jeho vyvolené. Tito lidé mohou zůstat klidní, avšak podmínka bdělosti stále trvá.

Pak Ježíš říká: „O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“ Žijeme v nejistotě, a Ježíš sám tvrdí, že nezná onen den ani hodinu, kdy se tyto události naplní (zkáza Jeruzaléma, nebo konec světa). Tato nejistota v nás má probudit bdělost. Jde tedy spíše o výhodu než o nevýhodu, protože nás tato nejistota nutí a motivuje k činnosti. Kdybychom byli bývali znali den a hodinu našeho konce, žili bychom bezuzdně, protože bychom znali čas, kdy nehrozí žádné nebezpečí. Nemáme-li však tuto jistotu, musíme být stále připraveni.

Ježíšova řeč nás má přivést k životu v plnosti. Z jedné strany nás tato slova zbavují strachu, neboť Ježíš nás ubezpečuje o své pomoci a péči – jsme-li s ním spojeni, žádná věc nám nemůže uškodit, definitivně nás zničit –; na straně druhé nás však Ježíšova slova vybízejí k životu, který je naplněn opravdovým a věrným úsilím a snahou.

Druhé čtení mluví o Ježíšově oběti a důsledcích, které z ní plynou pro nás. Za naše dnešní pozitivní postavení jsme naprosto dlužni Ježíšově oběti, která je zpřítomňována v eucharistii.

Ježíš přinesl svému Otci naprosto dokonalou oběť. List Židům nám připomíná, že ve starém obřadu se přinášely oběti, které byly neúčinné, které v žádném případě nemohly zahladit hříchy. Kristus však přinesl jednu pro vždy oběť za hříchy, pak se posadil na pravici Boží, neboť tato jeho oběť zahrnuje vše, co jen potřebujeme, je naprosto dokonalá.

V Listu Židům čteme: „Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil.“ Ve křtu je nám skrze tuto Ježíšovu oběť předána nezbytná dokonalost, kterou potřebujeme pro to, abychom mohli vstoupit do vztahu s Bohem. Potom však, v běžném životě křesťana, musíme pokračovat ve svém posvěcování, především skrze Kristovy svátosti, které jsou plodem jeho oběti. Díky tomuto posvěcení se ocitneme v jasném a důvěrném vztahu s Bohem, navzdory všemožným neklidům. Kdo je s Bohem zajedno, nemusí se ničeho obávat, protože Bůh je stále s ním, aby mu pomáhal, aby dokázal i ze zla vytěžit dobro.

Připravujeme se na závěr liturgického roku s myšlenkami, které směřují k důvěře a k bdělosti. Důvěra proto, že Pán nám dal vše potřebné pro život v plnosti a také vše pro dosažení života věčného, života sjednocení se s ním v lásce. Bdělost proto, že jsme si vědomi své křehkosti a slabosti, že jsme vystaveni tolika nebezpečím. Zlo se šíří světem, ale nesmíme dopustit, aby nás zasáhlo. Proto je třeba stále dobíhat k prameni milosti, abychom měli sílu

překonávat všechna nebezpečí, a to nejen proto, abychom nebyli poškozeni, ale abychom také načerpali duchovní posilu.

Žijme v důvěře a bdělosti se stálým zřetelem na růst v lásce. To je naše základní povolání, které nám bylo dáno skrze Ježíšovu oběť, která nás také učiní schopnými toto povolání uskutečnit.